

»Meni je bilo tako lepo z njimi. Tako so prepevali malemu Jezuščku. Jaz sem se že vse pesemce naučila. Pa saj ste bili tudi vi zraven.«

»To se ti je sanjalo, drago dete. Ti si bolna, hudo bolna. Le prosi Boga, da ozdraviš.«

In ozdravela je Kopačeva Manica. Bolezen se ji je še dolgo poznala, vendar okrevala je naposled povsem. Odrasla je. Dobra in pobožna deklica je in, če takova ostane, prišla bode kdaj gotovo tje, kjer je Jezušček in angeljci, kakor je sanjala v svoji bolezni.

Janko Barle.

Pastirci.

I.

Jesen je bila, katero gotovo težko pričakujete vsako leto! Kako pa tudi ne! Saj uprav jesen je tisti čas, ki polaga pod vaše zobke toliko sočnih hrušek, okusnih jabolk in drugega sadja v obilici. To veselo tekate pod vrtnim drevjem, ki težko drži sladko breme! Napolnite si žepe z okroglimi jabolki, potem pa hajdi na travnik, prekucavat se čez glavo.

Prijetnih jesenskih dnij sta se veselila tudi Andrejčkova Tilka in njen mlajši bratec Nandek.

Nandek, deček star okoli šestih let, rdečih okroglih lic, kodrasto - kostanjevih las, uprav gleda z bistrimi očmi na bogato obloženo jablano sredi vrta. Premotivši drevo od tal do vrha, skoči k njemu, skuša splezati kvišku, a ni se dalo. Toda ne obupa. Urno steče pod skedenjski kap, kjer je ležal kup dolgih prekelj. Jedno zgrabi, zasučje jo veselo v zraku in skokoma je zopet pri jablani. Sedaj pa le po jabolkih! Najlepša izbira, malo pobožka in skoro jih naklati toliko, kolikor jih je držalo njegovo pokrivalo.

Ko ves zamišljen pobira prijetno dišeče sadje, zasliši za seboj karajoči glas:

»Nandek, le molči! Bom že materi povedala! Ne veš, da se ne sme sadje trgati, če stariši ne dovolijo, še manj pa klatiti?«

»Kaj si ti, Tilka? Pa vedno me grajaš. Nič ti ni povšeči, kar jaz storim«, reče jezno Nandek obrnivši se proti sestrici.

»Zakaj pa ne ubogaš starišev?«

»Mati so mi dovolili nekaj jih utrgati na tistih vejah, ki jih s tal dosežem. Da sem pa klatil, povem že materi in obljubim jim odslej natanko spolnovati njihove zapovedi.«

Tilka je bila žalostna, ker je bratca razjezila s svojim prenaaglim očitanjem. — Skoraj z jokajočim glasom mu pravi:

»Saj te imam rada! Odpusti mi! Mislila sem, da nisi imel dovoljenja.«

S temi besedami se je dal bratec potolažiti. Sedel je na tla, položil mej kolena pokrivalo in odbral iz njega najlepših jabolk svoji sestrici. Velel ji je tudi, naj se vsede zraven njega. Takoj ga uboga; bila sta si zopet dobra.

»Tilka, česa se boste pa letos učili, ko se prične šola? Brati menda že znate vi, ki ste tako veliki? Saj še jaz vem, da je tam v abecedniku črka *u*, kjer je naslikana ura, tam pa *a*, kjer je angeljček«, oglesi se Nandek slastno prigrizevaje debelo jabolko.

»Učili se bomo pisati, računati in risati, posebno pa krščanski nauk, zlasti tisti, ki se pripravljamo za prvo sv. obhajilo. Mati so obljubili, da mi bodo kupili za takrat novo, belo krilo. Teta mi bodo pa prinesli s trga lep venček za na glavo«, odgovori mu Tilka.

»Ali bom smel tudi jaz s teboj iti po Jezusa, če mi bodo oče kupili novo obleko?«

»Ti si še premlad. Ko odrasteš, boš že lahko šel k sv. obhajilu, če preje lepo opraviš sv. izpoved. Kdor pa se ne izpové čisto in Jezusa prejme, ta se zelo pregreši in Jezus se hudo nanj razjezi. Tako so nam pravili g. katehet.«

»Praviš, da bi se Jezus jezil? Zakaj se pa tam ne na tisti podobi, ki visi v kotu za mizo, da si ga privezujejo oni grdi možje k stebri? Če pogledaš vanj, pa se ti skoraj smeje, kakor jaz tebi včasih. — Le počakaj, Tilka! O Božiču napravim jaslice in tedaj ti pokažem, kako se Jezušček smeje.«

»Veš, Nandek, pri tistem stebru se Jezus ne jezi, zato da bi nas odrešil. Radi našega odrešenja se je dal trpinčiti Judom. A pozneje je Jude tudi zelo kaznoval: potikati se morajo po vsem svetu.«

Sedaj pa je hotel Nandek nakrat vedeti, če je Peckônov Jurij tudi Jud, tisti berač namreč, ki prosjači daleč na okoli po vaseh. Sestrica ga lepo pouči, da berač Jurij ni Jud, ker je bil rojen v sosednji vasi, kjer še ni Judov.

Ker ni Nandek Tilke več izpraševal o Judih, oddaljila se je nekoliko od njega proti koncu vrta. Pogledati je hotela, če gredó mati s polja. Ko se ozre po polju, zagleda nekoga, ki je prihajal po poljski stezi proti nji. Ker ni mogla natanko spoznati, kdo bi bil, reče Nandku:

»Poglej no, Nandek, tje le na desno stran! Ali ne gre po stezi, ki drži proti našemu vrtu, Martinkov Metodek?«

»Metodek je, Metodek!« odgovori Nandek pristoivši k sestrici. »Sedaj se mi pa nekaj sveti. — Kaj ne, Tilka, da napraviva o Božiču jaslice?«

»Toda, kje bova dobila pastircev?«

»Ali ne bo šel Metodek to jesen v Ljubljano v šolo? Vidiš o Božiču pa gotovo domu pride na počitnice in tedaj bi nama lahko prinesel pastircev.«

»Saj res! Bova pa vprašala Metodka, če jih nam hoče prinesiti. Poglej, kako hiti! Menda je naju zagledal.«

In res je bil Metodek v nekaterih trenutkih pri naših dveh znancih in vsi trije so dogovorili potrebno gledé pastircev. Metodek je obljubil nekaj krajcarjev si pritrgati in o Božiču prijateljema pastircev prinesiti. Rekel pa jima je, da mu morata škodo povrniti na počitnicah. To sta mu seveda rada obljubila in razen tega ga še zagotovila, da mu bosta dala odhajajočemu v Ljubljano celo vrečico tistih sladkih hrušek, ki rastó blizu domačega skednja. Sklenili so tudi, da ničesar ne povedó o tem starišem.

Po tej pogodbi je odšel Metodek domov, Tilka pa reče bratcu:

»Nandek, še nekaj časa imava, predno mati pridejo s polja. Pa pojdiva malo molit pod vas k znamenju, tje veš, kjer naša mati vselej nekoliko pomolijo, kedarkoli gredó mimo!«

»Pa pojdiva! Bom pa za Metodka molil nekaj očenašev, da mi gotovo prinese pastircev. Za teto izmolim tudi jeden očenaš. Saj ti je znano, da so mi podarili ono nedeljo konja, ki drži glavó tako lepo po koncu; samo repa nima, ker mu ga je odbil s svojim mečem Opaldarjev Tonček.«

Nato vstaneta oba. Sestrica prime bratca za roko, in urno odideta z vrta k znamenju. Prišedši do name-ravanega mesta, sname Tilka Nandku pokrivalo raz glavo in je položi na tla. Potem poklekneti oba sklenivši svoje ročice k molitvi.

Lahka sapa je zavela, igraje se s kodri nedolžnega Nandka. A ni se zmenil zá-njo. Molil je zbrano, kakor malo-kedaj preje. Le pastirci so ga nekoliko motili. Ko je namreč izmolil prvi očenaš, videl je sv. tri Kralje v lepih oblačilih in s kronami na glavi; ko je molil drugi očenaš, dozdevalo se mu je, da vidi sv. družino, okoli nje pa je nekaj pastircev in njihovih čred; pri tretjem očenašu mu je že vse polno pastircev migljalo predóči, tako da je pozabil moliti tisti očenaš za teto, kakor je sam pozneje strahoma pravil sestrici.

Solnce se je skrivalo za visokimi gorami. S poslednjimi žarki je poljubovalo rdeče obličje Nandkovo in nekoliko bledejšo Tilkino. Kdor je videl otroka v tem trenutku, zdelo se mu je, da tu molita res dva pastirca Boga — ne novorojenega, pač pa za nas ljudi križanega.

(Dalje prih.)

Potičice.

Naj menite, čegav je ta obrazek, ki ga imate nasli-kanega pred seboj. »Jaz že ne vem, jaz tudi ne«; pravite po vrsti. Nazadnje se odreže jeden: »Naj bo, čegar hoče. Pravi debevček je to!« Glejte, ta zadnji jo je pa zadel. Debevček je ta, res; no majčkeno drugače se piše: Niko Debevec. Ker je pa še majhen, naj bo